

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Macka a soudců Mgr. Michaely Kudějové a Mgr. Jiřího Čurdy v právní věci žalobce [údaje o účastníkovi] žalobce č. 2:

Pangea Tea s.r.o., se sídlem Růžová 947/8-10, 110 00 Praha 1, IČ 27100308, oba JUDr. Petrou Korejzovou, advokátkou se sídlem Korunní 104/E, 100 00 Praha 10, proti žalovanému č. 1: TEEKANNE s.r.o., se sídlem K Hájem 1233/2, 155 00 Praha 5, IČ 62497499, Mgr. Jaromírem Kalužikem, LL.M., advokátem se sídlem Na Příkopě 583/15, Praha 1, a žalovanému č. 2: SPAR Česká obchodní společnost s.r.o., IČ 27207048, Nákupní 389/1, 102 00 Praha 10, IČ 27207048, [údaje o zástupci], o ochranu proti nekalé soutěži a práva z užitného vzoru, k odvolání obou žalovaných proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. června 2010 č.j. 19 Cm 144/2008-356,

takto:

Rozsudek soudu prvního stupně se ve výrocích I., II. potvrzuje, ve výrocích III. a IV. se potvrzuje v rozsahu povinnosti obou žalovaných sdělit písemně tam určené informace žalobci č. 1 (tj. [jméno] [příjmení]), v rozsahu uložení této povinnosti ve prospěch žalobce č. 2 (tj. Pangea Tea s.r.o.) se rozsudek mění tak, že žaloba se v tomto rozsahu zamítá. V odvoláním napadeném rozsahu výroků V. a VI. se rozsudek potvrzuje v rozsahu povinnosti každého ze žalovaných zaplatit žalobci č. 2 částku 50.000 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku, jinak se mění tak, že žaloba o zaplacení zbývajících 100.000 Kč každým ze žalovaných se zamítá.

Žalovaný č. 1 a žalovaný č. 2 jsou povinni zaplatit žalobcům k rukám advokátky JUDr. Petry Korejzové 25.613,30 Kč na náhradu nákladů řízení a 40.080 Kč na náhradu nákladů odvolacího řízení, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Soud prvního stupně shora označeným rozsudkem uložil žalovanému č. 1 povinnost zdržet se výroby, prodeje a distribuce čajového kalendáře Magic Advent

a zničit veškeré neprodané kusy, a to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok I.), uložil žalovanému č. 2 povinnost zdržet se prodeje a distribuce zobrazeného čajového kalendáře Magic Advent a zničit veškeré neprodané kusy, a to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok II.), uložil žalovanému č. 1 povinnost sdělit písemně žalobcům informace o čajovém kalendáři Magic Advent, obsahující údaje o vyrobeném, skladovaném a dodaném množství a o ceně obdržené žalovaným č. 1 za prodané čajové kalendáře Magic Advent, a to vše do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok III.), uložil žalovanému č. 2 povinnost sdělit písemně žalobcům informace o čajovém kalendáři Magic Advent, obsahující údaje o skladovaném, přijatém a prodaném množství a o ceně obdržené žalovaným č. 2 za prodané čajové kalendáře Magic Advent, a to vše do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok IV.), uložil žalovanému č. 1 povinnost zaplatit žalobci č. 2 (správně měl být označen jako žalobce b/, zde dále v textu již jen jako, „Pangea Tea, s.r.o.“) přiměřené zadostiučinění v penězích, a to ve výši 150.000 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku a v této části žalobu ve vztahu mezi žalovaným č. 1 a žalobcem č. 1 (správně měl být označen jako žalobce a/, zde dále v textu již jen jako, „M.“) zamítl (výrok V.), uložil žalovanému č. 2 povinnost zaplatit žalobci Pangea Tea, s.r.o. přiměřené zadostiučinění v penězích, a to ve výši 150.000 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku a ve vztahu mezi žalovaným č. 2 a žalobcem [příjmení]. Křivánkem žalobu v této části zamítl (výrok VI.) a o nákladech řízení rozhodl tak, že žalovaný č. 1 a žalovaný č. 2 jsou povinni společně a nerozdílně uhradit žalobcům na náhradu nákladů řízení 75.400 Kč k rukám zástupce žalobců, a to do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok VII.).

Při svém rozhodování vyšel soud prvního stupně z tvrzení žalobců, kteří k odůvodnění nároků specifikovaných ve výrocích I. – VI. uvedli, že žalobce [příjmení] je majitelem užitého vzoru č. CZ 14851 s názvem, „Čajový adventní kalendář“, s právem přednosti ode dne 29.7.2004. Uvedli dále, že žalobce Pangea Tea, s.r.o. je obchodní společností, jejímž společníkem a jednatelem je žalobce [příjmení]. [příjmení], a tato společnost distribuuje a prodává výrobky tohoto žalobce. Dle žalobců je žalovaný č. 1 výrobcem čajového kalendáře pod názvem Magic Advent, jak zobrazen, a tento výrobek dodává do obchodní sítě žalovaného č. 2 a dalších prodejců – [příjmení] a TESCO. Žalobci mají za to, že se žalovaný svým jednáním dopouští porušování práv žalobce [příjmení] k užitému vzoru a také považují jednání žalovaných za nekalosoutěžní jednání, jak je definováno v ust. § 44 odst. 1 obchodního zákoníku, zejména pak skutkových podstat dle ust. §§ 47 a 48 obchodního zákoníku.

Žalovaný č. 1 ve své obraně uvedl, že původcem čajového kalendáře není žalobce [příjmení]. [příjmení], nelze hovořit zde ani o novosti, když toto řešení je známo již dlouhodobě a jeho autorství je přisuzováno panu [příjmení] z Německa. Žalobcův užitný vzor tak není nový a jedinečný. [příjmení] produkt – adventní kalendář – je předurčen svým užitím, tj. musí obsahovat 24 okének s možností uchycení vkládaného produktu. Dle žalovaného č. 1 jeho výrobky nejsou zaměnitelné s výrobky žalobců, jelikož nejvýraznějším odlišením je vytištění obchodní firmy žalovaného č. 1 na jeho výrobcích. Zdůraznil také, že licenční smlouva uzavřená mezi žalobci je zřejmě antikatovaná a tudíž neplatná. Odmítl proto nároky žalobců v plném rozsahu.

Žalovaný č. 2 ve svém vyjádření k žalobě namítl, že ve věci není pasivně legitimován. Uvedl, že má za to, že jím prodávané výrobky, tj. čajové adventní kalendáře, nezasahují do práv žalobců z užitého vzoru, jelikož se jedná o běžné provedení výrobku známého např. jako adventní kalendář s čokoládou. Čajový adventní kalendář tedy považuje za předmět, který není způsobilý ochrany užitným vzorem. Nadto uvedl, že není ve vztahu k žalobcům v postavení soutěžitele, je prodejní sítí s celosvětovým renomé, a je tedy nemožné, aby parazitoval na známosti žalobců.

Soud prvního stupně uplatněné nároky posoudil podle ust. § 21 odst. 2 a § 75 zákona č. 527/1990 Sb., dle ust. § 3 a § 4 zákona č. 221/2006 Sb., a dále dle ust. § 44 obchodního zákoníku (zákon č. 513/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále jen, „ObchZ“) a dospěl k závěru, že žaloba je částečně důvodná, neboť žalovaný svým jednáním zasahuje do práv žalobce [příjmení]. [příjmení] jako vlastníka užitého vzoru, a dále žalovaný se ve vztahu k žalobci Pangea Tea, s.r.o. svým jednáním dopouští nekalé soutěže, a to vyvolání nebezpečí záměny dle ust. § 47 obchodního

zákoníku. V řízení bylo prokázáno, že žalobce [příjmení]. [příjmení] je vlastníkem užitého vzoru č. CZ 14851 s názvem „Čajový adventní kalendář“ s prioritou ode dne 29.7.2004. Prokázáno bylo i to, že žalobce Pangea Tea, s.r.o. je výrobcem a distributorem čajového adventního kalendáře, a že dlouhodobě podniká v oboru prodeje čajů a propagace tzv. čajové kultury. Prokázáno dále bylo, že mezi žalobci byla dne 16.11.2004 uzavřena licenční smlouva, kterou žalobce [příjmení]. [příjmení] poskytl žalobci Pangea Tea, s.r.o. práva k užitému vzoru č. CZ 14851. V řízení před soudem prvního stupně bylo prokázáno i to, že žalovaný č. 1 je výrobcem čajového kalendáře pod názvem Magic Advent, který dodává do obchodní sítě žalovaného č. 2 a i dalších prodejců [příjmení], TESCO. Žalobci dále prokázali, že vyzvali žalované k poskytnutí informací o prodeji zboží, porušujícího práva žalobce [příjmení]., když poskytnutí těchto informací bylo žalovanými odmítnuto. Jako nedůvodnou zhodnotil soud prvního stupně námitku žalovaného č. 2 o nedostatku jeho pasivní legitimace, neboť žalovaný č. 2 je - jak bylo v řízení prokázáno - prodejcem sporných kalendářů. Pokud pak žalovaný č. 1 namítl, že žalobce Pangea Tea, s.r.o. není ve věci aktivně legitimován, pak ani tato námitka nebyla soudem prvního stupně, s odkazem na ust. § 2 zákona č. 221/2006 Sb., shledána důvodnou. Licenční smlouvu uzavřenou mezi oběma žalobci shledal platnou. Soud měl za zcela důvodné nároky na zdržení se vytýkaného jednání a zničení závadného zboží, ohledně vzneseného nároku na přiznání přiměřeného zadostiučinění soud prvního stupně uvedl, že se žalobci [příjmení]. [příjmení] nepodařilo prokázat vznik a existenci nemajetkové újmy a proto soud ve vztahu k němu žalobu v této části zamítl. Žalobce Pangea Tea s.r.o. naopak v řízení vznik nemajetkové újmy prokázal. [jméno] soud prvního stupně spatřoval v jeho ohrožení při podnikatelské činnosti jednáním žalovaného č. 2, když ten, „planě“ tomuto žalobci sliboval spolupráci. Proto soud ve vztahu k žalobci Pangea Tea s.r.o. v této části žalobě vyhověl a oba žalované zavázal mu zaplatit po 150.000 Kč jako zadostiučinění. Vzhledem k tomu, že žalobci jsou oprávněnými ve smyslu ust. § 3 zák. č. 221/2006 Sb. požadovat informace o závadném zboží a jeho původu, tento požadavek vůči žalovaným i vznesli a žalovaní tuto povinnost vůči žalobcům nesplnili, vyhověl soud prvního stupně žalobě i v rozsahu, jak uvedeno ve výrocích III. a IV. rozsudku. Výrok o nákladech řízení odůvodnil odkazem na ust. § 142 odst. 3 občanského soudního řádu, vyhl. č. 484/2000 Sb. a vyhl. č. 177/1996 Sb.

Rozsudek napadl v rozsahu výroků I., III., výroku V. v části ukládající žalovanému č. 1 povinnost zaplatit žalobci Pangea Tea s.r.o. přiměřené zadostiučinění v penězích a v souvisejícím výroku VII. o nákladech řízení včasným odvoláním žalovaný č. 1. Soudu prvního stupně vytkl, že na základě provedených důkazů dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a dále, že rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci (ust. § 205 odst. 2 písm. e/ a g/ občanského soudního řádu). Uvedl, že soud prvního stupně pochybil, pokud nezohlednil skutkové i právní argumenty žalovaného č. 1, uplatněné v průběhu řízení, z nichž za nejdůležitější považuje skutečnost, že charakter výrobků žalobců i výrobků žalovaného č. 1 předurčuje jejich podobu. Technické řešení, které je předmětem ochrany užitého vzoru č. 14851, na který se žalobci odvolávají, není dle žalovaného č. 1 technickým řešením, které lze užitým vzorem chránit, jelikož nesplňuje podmínku novosti. Nadto uvedl, že čajový kalendář distribuovaný žalovaným č. 1 nezasahuje do chráněných znaků užitého vzoru č. 14851. Zdůraznil, že jednání žalovaného č. 1 není jednáním nekalosoutěžním, a to pro nedostatek rozporu s dobrými mravy. Nesprávně soud prvního stupně dle žalovaného č. 1 postupoval, pokud licenční smlouvu uzavřenou mezi žalobci zhodnotil jako smlouvu platně uzavřenou. Odmítl také závěr, že žalobce Pangea Tea s.r.o. prokázal vznik nemajetkové újmy, když dle žalovaného č. 1 se tomuto žalobci nikdy nepodařilo prokázat, že by žalovaný č. 1 jednal v hospodářské soutěži a v rozporu s dobrými mravy. V závěru svého odvolání žalovaný č. 1 uvedl, že rozsudek soudu prvního stupně byl v mnoha ohledech překvapivý a nepředvídatelný. Ze všech výše uvedených důvodů navrhl, aby Vrchní soud v Praze rozsudek soudu prvního stupně v odvoláním napadeném rozsahu změnil tak, že žalobu zamítne.

Rozsudek soudu prvního stupně napadl v rozsahu výroků II, IV., VI. a VII. odvoláním i žalovaný č. 2. Odůvodnění podaného odvolání bylo obsahově shodné s odůvodněním odvolání žalovaného

č. 1, ze shodných důvodů také navrhl, aby Vrchní soud v Praze rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu odvolání žalovaného č. 2 změnil tak, že žalobu zamítne.

K odvolání žalovaných se vyjádřili žalobci a navrhli, aby rozsudek soudu prvního stupně byl v celém rozsahu jako věcně správný potvrzen. Ohledně odvolacích důvodů vznesených žalovanými, které odmítají jako nedůvodné, odkázali na svá tvrzení a důkazy, vznesené před soudem prvního stupně. Odmítli tvrzení žalovaných o neplatnosti licenční smlouvy uzavřené mezi žalobci a uvedli, že požadavek formy vyžadované zákonem pro uzavření licenční smlouvy byl splněn.

V replice k vyjádření žalobců k odvolání žalovaných žalovaný č. 1 zopakoval zejm. své v odvolání již uvedené argumenty ohledně absolutní neplatnosti licenční smlouvy a zdůraznil, že licenční smlouva uzavřená mezi žalobci, i kdyby byla platná, nebyla v rozhodné době účinná ve vztahu k třetím osobám. Z neplatnosti licenční smlouvy žalovaný č. 1 dovozuje i neexistenci nároku na přiměřené zadostiučinění, když z licenční smlouvy nemohla vzniknout žádná práva, nemohlo dojít ani k jejich porušení a v důsledku toho ani ke vzniku nároku na přiměřené zadostiučinění.

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal podle § 212 a násl. občanského soudního řádu – zák. č. 99/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů /dále jen, o.s.ř.“ /, rozsudek soudu prvního stupně v napadeném rozsahu a dospěl k závěru, poté, co zčásti opakoval dokazování, že odvolání žalovaných je z menší části důvodné, jak rozvedeno dále.

Předně je třeba uvést, že podle názoru odvolacího soudu měl soud prvního stupně pro své rozhodnutí učiněna skutková zjištění v potřebném rozsahu, proto na tato zjištění, z nichž i vycházel, odvolací soud pro stručnost v plném rozsahu odkazuje, se závěry, jež soud prvního stupně učinil, se však zčásti nemohl ztotožnit, neboť dospěl k závěru, že v řízení bylo třeba důsledněji rozlišovat postavení obou žalobců a nároky, jež jim náleží podle právní úpravy, tj. že postavení a práva obou žalobců nelze ztotožňovat, a dále, že přiznané zadostiučinění v penězích přesahuje nehmotnou újmu, jež lze u žalobce Pangea Tea s.r.o. dovodit (za stavu, kdy pravomocně byl shodný nárok pro žalobce [příjmení]. [příjmení] zamítnut). Nelze však akceptovat námitky žalovaných o údajné, překvapivost“ vyhovujících výroků rozsudku, resp. o jeho nepředvídatelnosti – průběh řízení a obsah spisu důvodnost takového tvrzení zcela vylučuje.

Předmětem odvolacího řízení je rozhodnutí soudu o žalobci uplatněných nárocích, směřujících (shrnutu) k uložení povinnosti žalovaným zdržet se výroby a prodeje čajového kalendáře Magic Advent a jeho dosud neprodané kusy zničit, dále sdělit písemně žalobcům informace o uskutečněné výrobě a prodeji těchto čajových kalendářů a poskytnout žalobci Pangea Tea s.r.o. zadostiučinění v penězích po 150.000 Kč oběma žalovanými. Tyto nároky žalobci tvrdili jako nároky z porušení práv žalobce [příjmení] jako vlastníka užitého vzoru č. 14851 s právem přednosti od 29.7.2004 o názvu Čajový adventní kalendář, jenž chrání technické řešení tohoto kalendáře, dodávaného na trh žalobcem Pangea Tea s.r.o., a dále jako nároky žalobce Pangea Tea s.r.o. z nekalé soutěže žalovaných, kteří uváděním na trh čajového kalendáře Magic Advent jej z trhu vytlačují a výrobkem vyvolávají nebezpečí záměny. Pokud žalobci tedy nároky tvrdili z titulu porušení práv žalobce [příjmení] z užitého vzoru, pak bylo třeba vycházet z právní úpravy, obsažené v zákoně č. 478/1992 Sb., o užitných vzorech (zejm. § 12), ve znění pozdějších předpisů (dále jen, ZUV“) a při použití § 21 odst. 2 zákona ZUV rovněž z úpravy § 75 zákona č. 527/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, jakož i z úpravy, obsažené v zákoně č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví a o změně zákonů na ochranu průmyslového vlastnictví (zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví, dále jen, ZVPzPV“), zejm. § 2 až 4 ZVPzPV. Pokud se uvedených nároků domáhal žalobce Pangea Tea s.r.o. z titulu ochrany proti jednání nekalé soutěže, pak bylo třeba posoudit naplnění podmínek nekalé soutěže podle § 44 odst. 1 ObchZ a samotné nároky dle § 53 ObchZ.

Jak zjistil z opakování dokazování i odvolací soud, žalobce [příjmení] je vlastníkem užitého vzoru č. 14851 s právem přednosti od 29.7.2004 o názvu Čajový adventní kalendář (vedle toho pod č.

1790495 mu byl zapsán i evropský patent), přičemž návrh na jeho výmaz byl k datu 9.11.2010 pravomocně zamítnut. V rejstříku Úřadu průmyslového vlastnictví bylo poskytnutí licence k užívání užitého vzoru zapsáno k 17.12.2008, sama licenční smlouva byla – jak zjistil soud prvního stupně - ve prospěch žalobce Pangea Tea s.r.o. uzavřena s datem 16.11.2004. Nebylo sporné, že žalobci vyzvali oba žalované k poskytnutí informací o závadném zboží a jeho distribuci (ve smyslu ust. § 3 ZVPzPV) výzvami z 5.10.2009 a že ve stanovené lhůtě jim tato informace sdělena žalovanými nebyla. V řízení pak bylo prokázáno žalobci předloženým posouzením patentového zástupce Ing. Ječmena z 30.9.2008, předloženými vzorky kalendářů obou účastníků a jejich ohledáním soudem, rozhodnutím ÚPV o zamítnutí návrhu na výmaz užitého vzoru, že technické řešení chráněné užitným vzorem je (pokud se týká nároku 1 a závislých nároků 4, 5, 7, 8 a 9) obsaženo v technickém řešení, použitém žalovaným č. 1 při výrobě čajového kalendáře Magic Advent, který prodávají oba žalovaní, a to bez souhlasu vlastníka užitého vzoru. K námitce žalovaných, že použité technické řešení je předurčeno způsobem užití výrobku a že užitný vzor proto neměl být z tohoto i dalších jimi uváděných důvodů udělen, je třeba (nad rámec toho, co uváděl k této námitce již soud prvního stupně) jen uvést, že soudu v obchodních věcech nenáleží přezkoumávat správnost správního rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví a zkoumat, zda vzor měl být zapsán či nikoli, tj. zda splňoval zákonné podmínky zápisu. Jak plyne z úpravy § 135 odst. 2 o.s.ř., bylo-li vydáno o určité otázce (zde o zápisu určitého vzoru) rozhodnutí příslušným orgánem, soud z něho vychází. Je přitom zřejmé, že v této věci takto lze vyjít jak z pravomocného rozhodnutí o zápisu, tak i z pravomocného rozhodnutí o zamítnutí návrhu na výmaz vzoru, námitky žalovaných k tomuto uváděné jsou zcela nedůvodné. Ve shodě se soudem prvního stupně i odvolací soud uzavřel, že výrobou kalendáře Magic Advent žalovaný č. 1 a prodejem tohoto kalendáře žalovaný č. 2 použili technické řešení chráněné užitným vzorem ve vlastnictví žalobce [příjmení]. [příjmení] bez jeho souhlasu a tomuto žalobci tak vzniklo právo na nápravu ve smyslu § 21 odst. 2 ZUV podle § 75 zákona č. 527/1990 Sb., resp. podle § 3 a § 4 ZVPzPV jako osobě oprávněné dle § 2 odst. 1 tohoto zákona. Pokud tedy soud prvního stupně oběma žalovaným, jako porušovatelům průmyslových práv žalobce [příjmení]. [příjmení], uložil povinnost zdržet se do budoucna závadného jednání, jež spočívá ve výrobě a distribuci kalendáře Magic Advent, zničit neprodané kalendáře a poskytnout tomuto žalobci informace o původu a distribuci závadného zboží, jež nelze co do jejich rozsahu shledat v nepoměru k porušení práva, pak rozhodl v souladu s § 2 odst. 1, § 3 odst. 1 až 3 a § 4 odst. 1 ZVPzPV a odvolací soud proto jeho rozsudek v tomto rozsahu podle § 219 o.s.ř. jako věcně správný potvrdil.

V souvislosti s uvedenou právní úpravou § 2 ZVPzPV je na místě uvést, že odvolací soud, na rozdíl od soudu prvního stupně, nemá žalobce Pangea Tea s.r.o. za osobu oprávněnou v tomto řízení – za stavu, kde je vedeno toto řízení i vlastníkem průmyslového práva – uplatňovat shora uvedené nároky (na zdržení se závadného jednání, zničení závadného zboží a poskytnutí informací) podle tohoto zákona. Podle § 2 odst. 1, 2 ZVPzPV vymáhat práva podle tohoto zákona je oprávněn vlastník nebo majitel práva podle příslušného zákona na ochranu průmyslového vlastnictví, dále pak mj. osoba oprávněná užívat práva, zejména nabyvatel licence. Nabyvatel licence může vymáhat práva jen se souhlasem vlastníka či majitele práva. Souhlas se nevyžaduje, jestliže ve lhůtě 1 měsíce od doručení oznámení nabyvatele o porušení či ohrožení práva nezhájil vlastník či majitel práva řízení ve věci porušení či ohrožení práva sám. Z této úpravy podle názoru odvolacího soudu plyne, že zákon upřednostňuje vlastníka práva jako osobu aktivně věcně legitimovanou k vedení řízení o nároky podle tohoto zákona. Právo nabyvatele licence k vedení takového řízení je třeba považovat za právo odvozené z práva vlastníka průmyslového práva, jež mu svědčí a zakládá aktivní věcnou legitimaci tohoto nabyvatele licence jen v případě, že toto řízení pro týž nárok a skutek nevede sám vlastník práva, a to bez ohledu na to, že vlastník vyjádřil svůj souhlas s tím, aby vedle něho i nabyvatel licence (duplicitně) nároky dle ZVPzPV uplatnil. Nehledě k tomu, že takových nabyvatelů licence může být vícero, je na místě dovozovat, že z totožných nároků vůči rušiteli, plynoucích z totožného skutkového jejich vymezení, je třeba dát přednost uplatněnému nároku vlastníka práva (před odvozeným právem nabyvatele licence). Na základě uvedeného odvolací soud

uzavřel, že právo na informace podle § 3 ZVPzPV žalobci Pangea Tea s.r.o. nenáleží, za stavu, že bylo uplatněno v tomto řízení již vlastníkem práva. Pokud proto soud prvního stupně žalobě ve výrocích III. a IV. rozsudku o poskytnutí informací vyhověl i ve vztahu k žalobci Pangea Tea s.r.o., pak toto rozhodnutí správné není a odvolací soud je v tomto rozsahu změnil podle § 220 odst. 1 o.s.ř. a žalobu v tomto rozsahu zamítl. Byť žalobci Pangea Tea s.r.o. pro shodný důvod nenáleží z právní úpravy ZVPzPV ani nároky na zdržení se vymezeného jednání a zničení zboží, jde o nároky, jež mohou být uplatněny i z nekalé soutěže, rozhodné je tedy v tomto směru posouzení, zda jednání žalovaných zákaz nekalé soutěže podle § 44 odst. 1 ObchZ porušilo.

Nekalou soutěží dle § 44 odst. 1 ObchZ je jednání v hospodářské soutěži nebo v hospodářském styku, které je v rozporu s dobrými mravy a je způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům, spotřebitelům, nebo dalším zákazníkům (odlišeno doplnění generální klauzule po poslední zákonné úpravě k 1.7.2010, jež je však pro tuto věc bez významu). Není pochyb o vztahu hospodářské soutěže žalovaných a žalobce Pangea Tea s.r.o., tito všichni nabízejí a prodávají (resp. prodávali do vydání předběžného opatření, jež zakazovalo žalovaným další prodej) čajové kalendáře, jak bylo prokázáno v řízení před soudem prvního stupně; pokud pak jde o naplnění podmínky rozporu jednání s dobrými mravy soutěže, je třeba připomenout, že zákon pojem dobrých mravů nedefinuje a s ohledem na dosud publikovanou judikaturu lze dovodit, že dobré mravy tvoří uzavřený normativní systém a jsou spíše měřítkem etického hodnocení konkrétních situací a jejich souladu s obecně uznávanými pravidly slušného a poctivého jednání. Rozpor jednání s dobrými mravy je třeba posuzovat v každém případě individuálně, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem jednání účastníků v příslušném období a jejich tehdejšímu postavení (tak usnesení Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 32 Odo 1230/2005 z 14.3.2006, přístupné na jeho webových stránkách). V daném případě podmínka rozporu jednání s dobrými mravy, ale i poslední podmínka způsobilosti jednání přivodit újmu žalobci Pangea Tea s.r.o. jednáním obou žalovaných je dána. Žalovaní, byť jim dokonce bylo známo z upozornění žalobců právo žalobce [příjmení] z užitného vzoru i skutečnost, že čajové kalendáře chráněné tímto vzorem na trh dodává právě žalobce Pangea Tea s.r.o., průmyslové právo a právo výrobce kalendářů je užívat porušovali až do vydání předběžného opatření. Je jednáním v rozporu s dobrými mravy soutěže, pokud soutěžitel – na rozdíl od druhého soutěžitele, jenž průmyslové právo užívá se souhlasem jeho vlastníka – užívá průmyslové právo protiprávně, takové jednání je způsobilé rovněž tomuto oprávněnému uživateli přivodit újmu nejméně obsazováním trhu právně závadnými výrobky. V této souvislosti i vzhledem k objektivní povaze odpovědnosti z nekalé soutěže je nerozhodné, zda licenční smlouva žalobců byla registrována u ÚPV či nikoli, předpokladem oprávněného užívání průmyslového práva není totiž registrace licenční smlouvy (srovnej obdobně např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 32 Cdo 1817/2008, publik. ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 35/2010). Odvolací soud uzavřel, že žalovaní výrobou a prodejem čajového adventního kalendáře Magic Advent jednali ve vztahu k žalobci Pangea tea s.r.o. nekalosoutěžně (§ 44 odst. 1 ObchZ) a právem proto tento žalobce uplatnil i nároky osoby dotčené nekalou soutěží podle § 53 ObchZ, tj. zdržet se v budoucnu závadného jednání a odstranit vzniklý závadný stav stažením a zničením právně závadných výrobků. Pokud tedy soud prvního stupně i takto žalované k žalobě žalobce Pangea Tea s.r.o. závázal, pak jeho rozhodnutí je správné a odvolací soud je proto v tomto rozsahu podle § 219 o.s.ř. i potvrdil.

Podle § 53 ObchZ může osoba dotčená nekalou soutěží uplatnit právo na poskytnutí zadostiučinění, jež může být poskytnuto ve formě peněžní i nepeněžní, jeho přiznání předpokládá vznik újmy – a to výlučně újmy nehmotné. V projednávané věci (jak uvedeno výše ke splnění předpokladů stanovených generální klauzulí) není pochyb o tom, že jednání žalovaných bylo způsobilé přivodit újmu žalobci Pangea Tea s.r.o. Tento žalobce požadoval, aby mu bylo přiznáno peněžité zadostiučinění ve výši 150.000 Kč od každého ze žalovaných a bylo tedy třeba posoudit, zda byly splněny předpoklady oprávněnosti nároku na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění podle § 53 ObchZ, tedy zda tomuto žalobci jednáním každého ze žalovaných vznikla nemateriální újma a zda navržené zadostiučinění je přiměřeným rozsahu a závažnosti této újmy, tedy

přiměřeným prostředkem její reparace. Zde je třeba pro úplnost připomenout, že přiměřené zadostiučinění je nárokem satisfakčním, který slouží k reparaci nemateriální újmy a má proto v podstatě objektivní charakter. Materiální a subjektivní hlediska mají při poskytování zadostiučinění pouze podružný, popřípadě zanedbatelný význam (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 18.9.2002, sp. zn. 29 Odo 652/2001, uveřejněný v časopise Právo a podnikání, v čísle 2/2003, na str. 29). Nárok na přiměřené zadostiučinění je nárokem, který sice podléhá volné úvaze soudu, ta se však musí opírat a vycházet z prokázaných skutkových okolností, jak co do existence nehmotné újmy, tak i co do jejího pravděpodobného rozsahu. Jak uvedl Nejvyšší soud ČR v rozsudku sp. zn. 32 Odo 511/2006 ze dne 5.05.2006, zpřístupněném na jeho webových stránkách: Právě proto, že nárok na přiměřené zadostiučinění je nárokem, který podléhá volné úvaze soudu, je třeba vycházet z povinností tvrdit a dokazovat, jež stíhají žalobkyni podle § 79 odst. 1 a § 120 odst. 2 o.s.ř., ve smyslu kterých bylo její povinností způsobem určitým a srozumitelným vylicít a prokázat rozhodné skutečnosti, jimiž byla vedena k uplatnění nároku na přiměřené zadostiučinění v požadované peněžitě formě. Pokud je požadována satisfakce za nemateriální újmu způsobenou žalobkyni v rozsahu 480.000 Kč, pak právě z pohledu zákonem stanovené volné úvahy soudu o přiměřenosti či nepřiměřenosti této formy satisfakce je třeba, aby žalobkyně vymezila okolnosti, které budou podkladem pro odpovídající úvahu soudu. Povinností žalobkyně tedy bylo v souladu s citovanými ustanoveními občanského soudního řádu tvrdit, proč právě forma peněžitě satisfakce je s ohledem na tvrzené a prokázané nekalosoutěžní jednání žalované na místě, a proč, pakliže nárok na peněžitou formu zadostiučinění bude prokázán, je přiměřenou právě částka v rozsahu 480.000 Kč. Ze skutečnosti, že nárok na zadostiučinění podléhá volné úvaze soudu nelze bez dalšího dovodit, že soud „nepotřebuje kritéria“, která by pro přiměřenost takového nároku posuzoval. Volná úvaha soudu neznamená libovůli soudu, který bez dalšího, aniž by posuzoval v daném případě konkrétně zjištěné a také prokázané skutečnosti a okolnosti jednání v nekalé soutěži určí, kdy požadovaná forma satisfakce je či není na místě a tudíž je či není přiměřenou. Pro svoji úvahu musí mít soud k dispozici dostatek tvrzených a prokázaných skutečností, vymezujících určité hranice, z nichž soud při svých úvahách vychází a to nejen z pohledu maximální či minimální možnosti peněžní reparace vzniklé nemateriální újmy.

S přihlédnutím k uvedenému odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně, na jehož skutkové a právní hodnocení v tomto směru učiněné lze odkázat, má za prokázaný vznik nehmotné újmy žalobce Pangea Tea s.r.o. snížením jeho postavení v hospodářské soutěži v důsledku vytlačení žalovaným č. 1 a jeho produkcí, umístěnou v obchodních řetězcích mj. i žalovaného č. 2, z trhu v rozhodném období, v převzetí jeho možných zákazníků a ve snížení celkového goodwillu žalobce Pangea Tea s.r.o., kam je třeba zahrnout i povědomí zákazníků o výrobcích tohoto žalobce, o něm samotném a jeho nabídce oproti obdobným jiným výrobkům konkurence. Rovněž žalovaný č. 2, přestože před rokem 2008 s tímto žalobcem spolupracoval a užitným vzorem chráněný výrobek odebíral, převzetím právně závadných výrobků žalobce č. 1 do svého prodeje, a to přes upozornění žalobců, se na snížení hodnoty dobrého jména žalobce Pangea Tea s.r.o. a jeho produkce významně podílel. I když účelem zadostiučinění je vyrovnání nemajetkové újmy, nelze odhlédnout i od toho, že, přiměřené zadostiučinění v penězích nejčastěji přichází v úvahu v případě, kdy zásah do nemateriální sféry dotčeného soutěžitele může způsobit ztráty také v jeho majetkové sféře a nelze předpokládat, že nepeněžitá satisfakce (např. omluva apod.) tuto ztrátu vyrovná“ (tak rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 32 Cdo 4661/2007 z 23.10.2008). Bylo však třeba podle názoru odvolacího soudu na druhé straně přihlédnout k tomu, že žalobci tvrdili v žalobě a jejím doplnění, a to i po výzvě soudu prvního stupně, učiněné podle § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř. při jednání dne 20.11.2009, že spojují tuto svou újmu s jednáním žalovaných, jež směřovalo k adventnímu období roku 2008 a že již 8.10.2008 bylo vydáno k návrhu žalobců předběžné opatření, zakazující oběma žalovaným další prodej adventního čajového kalendáře Magic Advent a ukládající jim povinnost veškeré neprodané kusy kalendářů stáhnout z trhu. Vzhledem k této okolnosti (když bylo pak na žalobcích, aby plnění předběžného opatření sledovali a vymáhali) a při zohlednění konkrétních okolností této věci, závažnosti zásahu a jeho intenzity dospěl odvolací soud k závěru, že vůči oběma

žalovaným přiznaný nárok na zadostiučinění v rozsahu zaplacení 2 x 150.000 Kč je zčásti nepřiměřeným vzniklé nehmotné újme tohoto žalobce, a naopak s přihlédnutím ke všem okolnostem případu, jež soud nutně musí při rozhodování o peněžitém zadostiučinění vzít v úvahu i funkcím, jež se kladou na zadostiučinění, odpovídá této újmě zaplacení 50.000 Kč každým ze žalovaných. Na jedné straně poměrně krátké období trvání závadného jednání a nedostatek dalších žalobcem Pangea Tea s.r.o. tvrzených a doložených hledisek, jež by svědčily o vyšší újmě, neodůvodňují přiznání vyšší částky tomuto žalobci jako přiměřeného zadostiučinění, na druhé straně již shora uvedené vyvrací důvody odvolání žalovaných o neexistenci nehmotné újmy uvedeného žalobce. Odvolací soud proto uzavřel, že pokud soud prvního stupně ve své úvaze o výši nehmotné újmy a přiměřeném zadostiučinění v penězích uložil žalovaným povinnost k zaplacení po 150.000 Kč žalobci Pangea Tea s.r.o., pak je na místě jeho rozhodnutí podle § 220 odst. 1 o.s.ř. zčásti změnit tak, že oba žalovaní jsou povinni uhradit uvedenému žalobci po 50.000 Kč - v tomto rozsahu proto jeho rozhodnutí bylo podle § 219 o.s.ř. potvrzeno, ve zbývajícím rozsahu byl rozsudek změněn a žaloba o zaplacení 2 x 100.000 Kč žalovanými žalobci Pangea Tea s.r.o. byla zamítnuta.

Vzhledem ke změně rozsudku rozhodoval odvolací soud (vedle rozhodování o náhradě nákladů odvolacího řízení) nově i o nákladech řízení před soudem prvního stupně (§ 224 odst. 2 o.s.ř.) a s přihlédnutím k výsledku řízení, dle něhož je třeba považovat žalobce za v řízení úspěšné ze 2/3 (žalobce M.Křivánek nebyl úspěšným co do nároku na zadostiučinění, žalobce Pangea Tea s.r.o. nebyl úspěšným v nároku na poskytnutí informací), přiznal žalobcům podle § 137, § 142 odst. 2 a 3 o.s.ř. k náhradě 1/3 jim vzniklých nákladů, jež ve výši celkem 76.840 Kč sestávají z odměny advokáta za řízení podle § 6 odst. 1 písm. a/ a § 19a vyhl. č. 484/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, ve výši 32.500 Kč, z odměny advokáta za řízení o dvou předběžných opatřeních podle § 9 a § 19a cit. vyhl. ve výši 5.200 Kč, 10 paušálních náhrad po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu – vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, DPH 8.140 Kč a náhrady soudních poplatků 28.000 Kč, tj. částku 25.613,30 Kč.

Podle § 137, § 142 odst. 1 a 3, § 224 odst. 1 o.s.ř. bylo rozhodnuto i o nákladech tohoto odvolacího řízení, v němž úspěch žalovaných byl nepodstatný, přičemž rozhodnutí o zadostiučinění pak záviselo na úvaze soudu. Oba žalovaní byli proto zavázáni uhradit žalobcům k náhradě nákladů odvolacího řízení částku 40.080 Kč, jež sestává z odměny advokáta za řízení ve výši 32.500 Kč podle § 6 odst. 1 písm. a/ a § 19a vyhl. č. 484/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, 3 paušálních náhrad po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu – vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů a DPH 6.680 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí v rozsahu potvrzení a změny výroků V. a VI. rozsudku soudu prvního stupně není přípustné dovolání, ve zbývajícím rozsahu proti tomuto rozhodnutí

- ohledně potvrzujících výroků ve věci samé není přípustné dovolání, ledaže dovolací soud na základě dovolání, podaného ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Městského soudu v Praze, dospěje k závěru, že rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam;

- ohledně měnicího výroku ve věci samé lze podat dovolání do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Městského soudu v Praze.

Nesplní-li povinní dobrovolně, co jim ukládá vykonatelné rozhodnutí, mohou se oprávnění domáhat výkonu rozhodnutí.

Praha 16. března 2011

JUDr. Jiří Macek
předseda senátu